

[Clausager.]

ad anden Vej. Det mener vi vil bevirke, at Forholdene i Landbruget bliver saa taalelige, at man oven paa dette kan gaa til en Sanering. Men jeg kan ikke se, at Erhvervet som saadant faar nogen Styrkelse, nogen, hvad skal vi sige, Indsprøjtning af ny Kraft, ved at man tager et Udsnit af det og giver det et Tilskud i kort Tid, men i øvrigt lader Forholdene være, som de var før.

Jeg haaber nu, Ministeren forstaar mig. Jeg kan altsaa sige, vi vil ikke med til et Rentetilskud, vi vil ikke med til Arbejdsløshedstilskud; et Kommunitilskud kan vi med visse Ændringer nok gaa med til; men saa har vi Amtsskatternes Nedsættelse, Sognekommuneskatternes Nedsættelse baade for fast Ejendom og Personer ved Hjælp af Benzin-Femøren og endelig Socialreformens Ændring. Dette kræver i Sandhed mange Penge, men det giver en bedre Styrkelse over det hele, som gør, at vi kan gaa til Saneringen. Saaledes har jeg sagt ved første Behandling, jeg har sagt det her igen, og jeg er rede til at sige det igen, om det behøves.

Jeg kommer saa til Finansministerens Omtale af Merindkomstsskatten. Jeg kan nu ikke begribe, naar vi vil have en Merindkomstskat, en Skat, som vi paa Grundlag af, at visse Mennesker trods de strenge Tider vi har gennemlevet, ja, netop i Kraft af dem har haft en Begunstigelse, at det saa ikke er rimeligt at sige, det skal være af det, som er ud over det normale. Jeg synes, at det smager lovlig meget af en Finansminister, som gerne vil have saa mange Penge som muligt — det kan jeg saamænd godt forstaa, det skal vi aldrig blive Uvenner om — men det smager lovlig meget af en bjergsom Finansminister, at man vil have Udgangspunktet saa langt ned, at han faar de flest mulige Penge.

Nu kan man manøvrere med Tallene, som man vil; de Tal, Finansministeren har givet os selv i sit Svar, er saadanne, at det godt nok passer, at for Aarene 1931—34 er den samlede Indkomst pr. Aar 2 893 Mill. Kr., men tager man de tre Aar, jeg kalder mere normale, 1929—32, saa var Indkomsten 3 071 Mill. Kr., altsaa 178 Mill. Kr. mere. Det er ikke store Ting for det hele Samfund, men i dette Tal indeholdes der nogle, der har meget mindre, andre, der har meget mere; indenfor skilles de ad. Jeg kan f. Eks. nævne i denne Forbindelse, at Landbrugere og Fiskere i et Landdistrikt i de Aar, jeg kalder de bedste, har haft en Indtægt af 185 Mill. Kr., men i de Aar, Finansministeren har taget, kun

90 Mill. Kr. Det er ikke saa ringe en Forskel, 95 Mill. Kr. mindre i de tre Aar pr. Aar alene for Landbrugere, som staa med den lille Indkomst i Sammenligning med alt det andet. Det viser, at der er mange inden for den Tid, jeg først havde fat paa, der har meget mindre, og andre, der har mere. Og tager man Rubriken „Andre“ og ser paa Hovedstaden, er der faktisk Stigning op gennem de vanskelige Aar, saa jeg tror saamænd nok, der bliver en Del at faa fat i, selv om Ministeren maa gaa til de tre Aar, som jeg synes bedst om, 1929—32, i Stedet for 1931—34, for naar vi faar det skilt ad, saa vil det vise sig, at der er flere, der har Merindkomst, end man tænker, naar man ser paa det samlede Resultat.

Det gør mig ondt, at det ærede Medlem Hr. Rasmussen (Gylling) ligesom retirerer. Jeg var saa glad ved ham ved første Behandling, for da optraadte han ret fast, og det var ikke saadan, at han dengang udtalte, at han mente nok, dette Lovforslag kunde bruges, men han siger udtrykkelig — hvis jeg maa faa Tilladelse til et kort Citat:

„Flere af de foregaaende Talere har peget paa noget i denne Retning,“

— med at tage et andet Udgangspunkt —

„og jeg vil for min Part ogsaa sige, at det vilde være nok saa heldigt, om man kunde give § 5 en saadan Form, at man, hvor der virkelig har været ikke alene ingen Indtægt, men eventuelt direkte Underskud, kunde i nogen Grad udjævne den voldsomme Indkomstskat, disse Mennesker ellers vil komme til at give efter flere Aars vanskelige Forhold.“

Det var en bekymret Mand, der talte. I Dag synes hans Bekymring mig forsvundet, og det er jeg ked af, for jeg vilde saa gerne have ham i Haanden i Dag.

Derimod vil jeg sige til det ærede Medlem Hr. Retoft, at jeg er i en vis Henseende enig med ham, naar han siger, at han ikke kan forstaa, at man skulde gøre en Undtagelse for Landbrugere alene og ikke for de andre Erhverv. I den Henseende kan jeg ikke lide Ændringsforslagene fra Det frie Folkeparti, der kun vil gøre Landbrugets Indtægter op efter en kunstig Beregning i Forhold til 5 pCt. og saa lade handlende og Haandværkere i Landdistrikterne, der i Sandhed er knyttet fast til Landboerne og har haft Kaar til Dels lig med dem, passe sig selv. Det er dog langt mere tiltalende, fremfor gennem saadan en kunstig Beregning at begunstige en enkelt Klasse, at gaa ud fra nogle enkelte for-